

nen *augment* a la dignitat militar, que's nomena Tirant lo Blanch» (II, 2); «la mia tornada serà molt presta en *augment* de vostra alegria, e salut de la mia ànima» (I, 19). Llull va usar *augmentació*; «deciesmillenarius --- y axí tots los altres, per *augment* dels adverbis», OPou (*TbPu.*, 112).

DERIV.: *Augmentar* [Cròn. Eivissenca de 1335, Macabich, *Feudalismo*, p. 50; «l'almoyna --- del mal dels altres *augmenta* hi's millora», Eiximenis; «tan trist comiat és aquest per a mi, que altra cosa no-m fallia per *augmentar* la mia misèria», «tenia deliberat de despendre tots los dies de la mia trista vida en prosperar e *augmentar* la corona del Imperi Grech», *Tirant* (I, 66; II, 71; «disminuint --- *augmentant* d'esta altra manera: cubitum --- ulna --- gradus», OPou (*TbPu.*, 76); missiva rossellonesa de 1592, RLR LVI, 446; «hi ha un castell molt fort de muralles / am quatre torres que 'l van *augmentant*», cançó recollida en el Vallespir, Milà, *Romlo.*, 573.11]. *Augmentable*. *Augmentació* (supra). *Augmentador*. *Augmentatiu* [1803, Belv.]. Del grec *αὐξάνω* 'jo augmento' (germà del ll. *augere*) és derivat *auxesi*; i cpts. savis: *auxòcrom*, *auxòmetre*, *auxotònic*.

Augó, V. *gaons Augua*, *àu(gu)ia*, V. *aigua Augur*, *augurador*, *augural*, *augurar*, *auguri*, *aüir*, V. *benaurat August*, V. *agost Aüia*, *aniada*, *aiader*, *-era*, V. *aigua Aujam*, V. *aviram (OCELL) Aujub*, V. *aljub Aul*, V. *àvol Aula*, *àulic*, V. *olla Aulà*, V. *oldà Aulea*, V. *àvol Auleda*, V. *alzina Aulendra*, V. *oreneta Aulesa*, V. *àvol Aulet*, V. *alzina Aulí*, no és idea gens atraient relacionar amb ILICINA, més amb *Castelloí*, abans *Castell-aulí*, *-ouli* (cf. E. T. C. I, 50, 246).

Aulic, V. *aula (OLLA) Aulina*, *aulinar*, V. *alzina Aullar* ant., deriv. d'ULL; mod., castellanisme dial., veg. *udolar Aüilleta*, *aülló*, V. *agulla «Auló* i presència», V. *olor Aulor*, *aulorar*, V. *olor*

Aulora, article de ben poc valor en *AlcM*: el primer significat, de mena de pi, a comprovar millor, que el *DAG* atribueix a St. Llorenç de Morunys, pot tenir existència real, i fins valuosa si és variant d'ALAGA (vegeu); el segon no en té cap: una de les dades a la lleugera del barroer lexicògraf que fou sempre Barnils, que atribuïa (BDLC VII, 386) el significat de «aulòre 'cogullada' [go- és err. tip. d'AlcM₂] a certs punts de la província de Lleida»: per més que després vagi concretar-ho a Organyà (*AlcM*) això no serà més que una confusió d'*alosa-aloua-alova*, feta per ell mateix o per un informant ocasional, «que ha sentit campanes», sigui amb *aulor* 'olor', sigui amb *aulora-alaga*.

AUMAEC (o *aumec*, *almadec*), mot local per a 'espadat rocós vora una costa fluvial o marina', de l'ár. *al-madîq* 'el congost o pas escanyat', de l'arrel *d-y-q* 'estrenye's'. □ 1.ª doc.: 1892, Cels Gomis; port. *Alamague*, ja 1206. No cal refer l'article reproduït i ampliat a *EntreDLle*. III, 80-81.

AUMALLUTX i FORNALUTX (poble de la vall de Sòller): se sol dir que aquest darrer nom és mossàrab, a la manera de *Cugulutx*, *Albercutx* (Moll, en *AlcM*, s. v. *F* - i s. v. *Mortiix*, i jo mateix ho havia cregut). D'altra banda Quadrado ho analitzava com a cpt. d'un àrab *luġġ* o *luġ* 'ribera' (mot que no sé si havia pogut comprovar bé com a àrab vulgar). Això s'estontolaria bé amb *Aumallutx*, que és així mateix una possessió veïna de Sòller, en les muntanyes de Lluc, i que, sortint com a *Almerug* en la Cròn. de Jaume I (72), ha de venir de *Almelutx* (dissimilat en la variant jaumencà). Llavors, com que *furn* 'forn' és mot àrab (genú i originari), *Fornalutx* s'analitzaria més raonablement com a *furn-al-luġġ* 'forn de la Ribera', i *Aumallutx* fóra un *alm-al-luġġ* paral·lel, admetent que en la variant moderna *ll* hauria donat *l* (cosa freqüent, cast. *alloya*, lleon-port. *Badalhouce*). El primer membre podria ser el molt estès i popular *alam* 'signe de la route', «édifice élevé», «ruines», «jalon» (Dozy, *Suppl.* II, 164), que, si no m'enganyo, també ha significat 'fita de termes' i 'muntanya alta'. De tota manera cal rebutjar l'etimologia *ħayma al-luġġ* que donà a Mn. Alcover el seu arabista local com a «districte del bosc», no sols pel que ja li retreu Moll en *AlcM* sinó: 1) perquè si de cas hauria hagut de ser *ħayma^t al-luġġ* (amb la *-t-* quasi segurament pronunciada); 2) perquè *ħayma* (d'arrel rara i poc productiva) si bé és un mot cert, indica un 'barri urbà' més aviat que no pas una masia (Dozy, *Suppl.* I, 342b), i 3) un *luġġ* 'bosc' és invenció pura, fundada en una confusió amb el suposat ètimon llatí de *Lluc* (i en la confusió que feia aquest senyor Montilla entre la *-ch* cast. pron. *-ĉ* i la grafia *-ch* catalana). És cert que no hi ha una comprovació ben aclarida de l'ár. *luġġ* 'ribera' de Quadrado: *luġġ* ni *lyġ* no són arrels conegudes però *lġġ* sí que ho és, ben viva i productiva, i l'acc. «pleine mer», «abime de la mer» que assignen a *luġġ* certes fonts clàssiques (pròpiament «foule, grande quantité» segons altres, d'acord amb el sentit més general de l'arrel) i l'adjectiu *luġġġ* 'vast i profund' que d'altres registren parlant de la mar, deu estar ben fundada puix que Abenalbéitar usava *as-sâmak al-luġġġi* «les poissons qu'on trouve dans les grandes eaux» (Dozy, *Suppl.* II, 516b); en substància, doncs, tant podríem entendre *-al-luġġġ* 'de la ribera', si es comprova del tot aquest mot i sentit, com *al-furn al-luġġġi*, *al-alam al-luġġġi* 'el forn o el molló del pèlag (des dels quals es veu la mar immensa)', puix que l'àrab vulgar traslladava sempre l'accent a l'interior en adjectius d'aqueixa estructura fonètica (*Fornalutx* ja apareix així en el *Repartment*: Quadrado, *Conq. Mall.*, 528).

Aumandri, mot local mall. per a 'home deixat', veg. DCEC III, 221-223 (*mandria*, cspt. 223b18, 223a23, 222a50: més aviat alguna contaminació moderna que un HOMO MANDRIAE 'l'home del ramat').

Aumàng(a)ra, *aumangrar*, V. *mangra*